

**MOJE
CHYTRÁ
HOLČIČKA**

HELENA ECHLIN

Ukázka z knihy:

Položila jsem jí ruku na rameno a zauvažovala jsem, jestli ji můžu odvést zpátky do postele. Rozhodně byla vzhůru.

„Co děláš?“ zašeptala jsem.

„Nic zvláštního.“

Zachvěla jsem se. To samé, co Blanka říkala o svých víkendech.

Irinina babička věřila, že do těhotné ženy může vniknout zlý duch.

Může vniknout i do dítěte?

„Proč nechceš jít, když jsme s tebou jenom já nebo táta?“

„Nerada jím před vámi.“

Nikdy jsem neviděla Blanku pozřít ani sousto.

„Proč máš Blančin rukopis?“

„Můj rukopis,“ zašeptala v odpověď.

„V jakém jazyce si píšeš deník?“

„V mém.“

„Psychologický thriller, který vás upoutá... Skvěle zpracované téma mateřské oddanosti a lásky, napínavé a přitom nutící k zamyšlení, nabízí po čertech dobré čtení.“

– Publishers Weekly

A close-up photograph of a white, textured wall with a prominent vertical crack running down the center. The crack is dark and irregular, with several smaller horizontal and diagonal cracks branching off from it. The wall surface is uneven and shows signs of wear. Overlaid on the wall is the text "Moje chytrá holčička" in a bold, white, sans-serif font with a slight drop shadow.

Moje chytrá holčička

Helena Echlin

**M O J E
C H Y T R Á
H O L Č I Č K A**

Přeložil Zdík Dušek

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Clever Little Thing © by Helena Echlin 2025

Published by Viking, an imprint of Penguin Random House LLC
Rochester, USA

Translation © Zdík Dušek, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-850-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-770-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-331-5 (print)

Jordanovi

Představuji si, jak do ní vniká můj jed,
jak jí vstupuje do žil a krví se šíří do všech koutů těla.
Toužím vytáhnout z jejího nevinného tělíčka
svoje žihadlo.

RACHEL CUSKOVÁ,
A LIFE'S WORK: ON BECOMING A MOTHER

Současnost

1.

Na stole u okna stojí mísa s ovocem, kde mezi pravými plody kupodivu leží i několik keramických. Lesklé porcelánové hrušky jsou smíchané s matně zelenými, posetými hnědými tečkami, příliš nedokonalými, než aby nebyly pravé. Cítím naléhavou potřebu ovoce roztřídit, abych měla pod kontrolou aspoň něco. Už se chystám pohnout, když tu se otevřou dveře a vstoupí usměvavá mladá žena, která se představí jako Kelly a pokračuje: „Jen pro vaši informaci, musíme vám odebrat tkaničky. Takový je předpis.“

„Dobře.“ Zuju se a podám jí tkaničky. Prohrát bitvu, vyhrát válku. Však já se odtud dostanu.

„Ostří už jsme vám vzali,“ dodá Kelly.

„Ostří?“

„Všechny ostré a špičaté předměty. Břítvy, pilníčky na nehty. Ve vašem případě toho moc nebylo. Jenom tužka.“

„Já nemám čím psát?“ Ne že bych měla *jak* psát, pravou ruku mám pořád ovázanou a řezné rány nepřestávají bolet. Stěží bych načmárala slovo *pomoc*.

Souhlasila jsem, že tu zůstanu dvě noci. Stejně nemám zrovna na výběr.

„Můžete psát ve společenské místnosti. Je pěkná a útulná, s ohněm v krbu. A taky tam budete mít klid. Matky s malými dětmi jsou na jiném oddělení, takže vás tam nebude nikdo rušit.“ Významně se na mě podívá, jako bych zapomněla, že třídní Luna, která se narodila ve třicátém týdnu těsně před Vánoci, je na novorozeneckém oddělení v Londýně. Ta ale dostává nejlepší lékařskou péči. Ohrožená je ve skutečnosti Stella.

Kelly se rozhlédne po místnosti. Kontroluje, jestli jsem něco udělala s tím ovocem? Ta mísa je možná zkouška – jestli hrušky neroztřídím, řekne, že nepoznám, co je skutečné, a co ne. Ale jestli je roztřídím, mohla by zase říct, že trpím obsedantní potřebou ovládat své okolí.

Pete říká, že mým základním nastavením je úzkost a že pořád hledám něco, kvůli čemu bych si mohla dělat starosti. Možná si vážně dělám moc hlavu s tím, co si myslí ostatní. Přinutím se k hlubokému nádechu a pomalému výdechu. Odvrátím se od mísy s ovocem, nasadím zářivý úsměv a podívám se na Kelly. „Co se bude dít teď?“

„Vezměte si pohodlné oblečení,“ odpoví. „Já počkám venku.“ Odejde a zavře za sebou dveře. Na posteli leží bílé bavlněné tričko s dlouhými rukávy a bílé tepláky s flísem uvnitř. Zdejší uniforma.

Mohlo by jít o penzion pro náročné hosty: dubové trámy, pohodlná křesla, velká postel s nažehleným bavlněným povlečením a dekorativním kopcem polštářů. Na stěně proti oknu visí zátiší: světlé láhve a džbány na tmavším pozadí. Samé prázdné nádoby. Možná právě tím bychom se my matky měly stát.

Někdo vybalil tašku, kterou přivezl Pete. V koupelně mám svůj kartáček a roztok na kontaktní čočky. Odsávačka je na stole u okna, zapojená a připravená k použití. Zásuvky toaletního

stolku obsahují moje spodní prádlo, ale nikde ani stopa po jiném oblečení. Že by na ně Pete zapomněl?

Vyhrát válku, připomenu si. A pořád mám v kapse telefon, takže nejsem bezmocná. Převléknu se do úboru, který mi Kelly připravila, zajdu do koupelny, kde stojí košíček s mýdly, jednotlivě zabalenými do pěkného papíru, a vyměním si vložku – bojím se, aby mi světlými tepláky neprosákla krev.

Kelly se vrátí a zvedne oblečení, které jsem si svlékla. Oznámí, že mi někdo brzy přinese oběd a abych si zatím pěkně odpočinula. Jakmile odejde, postavím se k oknu a zadívám se na mírumilovný výjev s holými zimními stromy a kopci posetými ovceci. Pete na tomhle zařízení nešetřil, to mu musím nechat. Slíbila jsem, že budu odpočívát, ale nedokážu to. Nedokážu si rozbalit bio mýdlo s levandulí a pelargonií a naložit se do vany. Obejmu si kolena a začnu se kývat dopředu a dozadu.

Kelly zaklepe a vstoupí, aniž by čekala, až ji k tomu vyzvu. „Málem bych zapomněla.“ Natáhne ke mně ruku. Dívám se na ni a přemítám, jestli čeká spropitné. „Váš mobil,“ řekne. „Zjistili jsme, že hostům pomáhá s odpočinkem a relaxací, když u sebe nemají telefony.“

„Já ho potřebuju.“

„Můžete ho použít, kdykoliv budete chtít,“ ujistí mě Kelly, ale já zavrtím hlavou a sevřu mobil v obou rukách. Zamumlá něco v tom smyslu, že to musí probrat s vedením, ale nenaléhá.

Když odejde, znovu se zadívám z okna. Děsí mě, že Pete nechápe, v jakém je Stella nebezpečí. Slíbila jsem, že tu zůstanu, ale mohla bych slib porušit. Do Londýna je to odtud jen pár hodin cesty, ačkoliv nemám kabát ani tkaničky. Mám nicméně mobil, takže si můžu zavolat taxi. Jenže mě možná nenechají projít bránou. Bojím se, že kdyby zjistili, že chci odejít, nějak se mě pokusí zastavit. Ale musím se vrátit ke Stelle.

Když se před osmi lety narodila, byla jsem vyčerpaná, ale ležela jsem, byla jsem vzhůru a žasla nad nádhernou vůní, kterou vydávala – připomínala mi vanilkový pudink, zkaramelizovaný cukr, zimolez. Takhle voní něco velkolepějšího než člověk, pomyslela jsem si tehdy. Takhle voní tajná sladkost v jádru všech věcí.

Teď už tak Stella nevoní. Když se ohlédnou do minulosti, je mi jasné, že když jsem zjistila, co se stalo Blance, Stella už se začínala měnit.

Minulost

2.

Když jsme se Stellou uviděly moji kamarádku Emmy, její dcera Lulu už se řítila k moři. Stella si ale zakryla uši rukama. „Moc nahlas,“ zaúpěla.

„Copak se děje, broučku?“ zeptala jsem se, zatímco Emmy rozkládala deku, aby na ni položila maličkou Madeleine. Když se posadila, nezapomněla si rozprostřít sukni pruhovaných letních šatů do stran, aby si ji nepomačkala. Byl nádherný srpnový den s oblohou vzácného tmavomodrého odstínu. Chtěla jsem, aby tu holky spolu běhaly po pláži. Stella si ale tiskla dlaně k hlavě a šklebila se, jako kdyby nad námi kvílely vojenské stíhačky, i když jsme neslyšely nic než hučení příboje a křik racků.

Emmy si zvedla obří sluneční brýle na čelo a ustaraně se na ni podívala. „Bolí ji hlava?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Myslím, že se jí nelíbí hukot vln. Má hodně citlivý sluch.“ Taky se jí vůbec nelíbil zvuk, když jsem jí napouštěla vanu.

Stella se posadila a přitáhla si kolena k hrudi. Její obličej se ponořil do stínu vrhaného širokou krempou slamáku. Vypadala

zasmušile. Možná ji Blančin odchod zasáhl víc, než jsem si uvědomovala. Před týdnem dala nečekaně výpověď. Pracovala u nás čtyři roky a najednou poslala stručnou esemesku: *Už nemůžu chodit*. Pokoušela jsem se jí vyptat na důvod, ale přestala mi odpovídat. Po tak dlouhé době, kterou strávila se Stellou, hrála si s ní, koupala ji a krmila, pro ni moje dcera zřejmě pořád představovala jen obyčejné zaměstnání, které může zahodit jako použitý ubrousek.

„Třeba by si Stella dala nějakou dobrotu,“ napadlo Emmy. „Co takhle kousek maminčina domácího banánového chlebičku, zlatoto? Nebo bys chtěla mrkev? Někde je tu mám.“

Stella zavrtěla hlavou, aniž by spustila ruce z uší. „Ne, děkuju.“

„Možná je jí v těch šatech trochu horko,“ prohodila Emmy směrem ke mně.

„S naší irskou kůží musíme být opatrné,“ odpověděla jsem. Stella po mně zdělila bledou pleť stejně jako sytější zrzavé vlasy v barvě šafránových nitek.

Emmyina dcera Lulu se na břehu moře pokusila o hvězdu. Z plavých vlasů měla udělaný cop spletený do koruny, zatímco Emmy si upravila vlasy do elegantně ležérního copu na rameno. Našla jsem si videa, jak zaplést oba typy, ale Stella nesnášela, když jsem se dotýkala jejích vlasů. Přála jsem si, aby si taky šla hrát. Za pár dní měla nastoupit do čtvrté třídy, ale pořád nezapadala. Domluvila jsem tenhle výlet ke konci prázdnin na pláž v Kentu, aby Stella strávila nějaký čas s jiným dítětem ze své třídy, ale teď tu seděla, jako by si uložila bobříka mlčení.

Lulu se konečně podařila dokonalá hvězda a začala metat jednu za druhou. Bodlo mě u srdce. Emmyina dcera vypadala radostně a rozverně. Stella v životě hvězdu neudělala. Připomněla jsem si ale, že jiné matky zase mají potíže přimět svoje děti číst, zatímco Stella vydržela spokojeně sedět nad knížkou celé hodiny. Poklepala jsem jí na rameno a dala jsem si záležet, aby mi viděla

na rty. „Mám tě moc ráda,“ řekla jsem. Podívala se mi do očí, ale nepoznala jsem, co si myslí.

Emmy si zvedla novorozeně k prsu, ale díky chytrě navrženému stříhu šatů nebylo nic vidět. Dokázala vypadat šik dokonce i při kojení. Přistihla mě, jak se na ni dívám, a tak jsem se rychle odvrátila a založila si ruce na prsou. Byla jsem ráda, že na sobě mám jenom obyčejné bílé tričko. Měla jsem nateklá prsa a Emmy nevěděla, že jsem v jiném stavu. Doufala jsem, že to tentokrát vyjde, ale už několikrát jsem potratila a nechtěla jsem to zakřiknout tím, že bych o svém těhotenství veřejně mluvila. Aspoň zatím ne. Naštěstí se mi sotva začalo zvětšovat břicho.

Emmy mi položila dlaň na loket a ztišila hlas. „To s Blankou je mi moc líto. Zjistila jsem to teprve dneska ráno, jinak bych ti napsala.“

„To nic,“ odpověděla jsem stejně potichu. „Stella ji měla ráda, ale Blanka ve skutečnosti nebyla zase tak dobrá chůva.“

Emmy se zatvářila káravě. „No, teď je pryč.“

„Odstěhovala se?“ Položila jsem si dlaň na šíji. Před nedávnem jsem si nechala zkrátit vlasy na praktické mikádo a měla jsem pocit, že mě do nově odhalené kůže pálí slunce.

Emmy na mě zůstala zírat. „Bože, ty to nevíš?“ Podívala se na Stellu, která si pořád zakrývala uši, naklonila se ke mně a zašepkala: „Víš jistě, že nás Stella neslyší?“

To jsem nevěděla. Pak mě něco napadlo. Vytáhla jsem z tašky ubrousek, přetrhla ho na dvě poloviny a smotala je do malých válečků. Potom jsem je namočila a stiskla, odtáhla jsem Stelle ruce od uší a řekla jí: „Tadá! Špunty do uší.“ Jakmile jsem jí je zasunula, celá se uvolnila. „Teď si můžeš jít hrát,“ pobídla jsem ji. Stella se zvedla a odběhla za Lulu.

„Geniální,“ poznamenala Emmy. Usmála jsem se. Vypadalo to, že si doopravdy popovídáme, místo abychom jenom nanášely

opalovací krém a rozdávaly svačinky. A nejlepší bylo, že si Stella konečně spokojeně hrála s Lulu.

„Blanka je mrtvá,“ řekla Emmy.

Zavrtěla jsem hlavou. Uši mi zahlcoval zvuk příboje, tříštivý, hučivý, hlasitý. Stella měla pravdu: ten hluk je skutečně nesnesitelný. Viděla jsem, jak se Emmy dál pohybují rty. Když hukot konečně ustoupil, měla jsem dojem, že jsem pochopila to hlavní – zemřela při nějaké nehodě. Emmy neznala podrobnosti.

„Ale vždyť jsem ji nedávno viděla,“ hlesla jsem hloupě, jako by skutečnost, že před několika dny ještě žila, popírala její smrt. „Kdy se to stalo?“

„Ve čtvrtek. Těsně před víkendem. Podívej, je mi líto, že se o tom dozvídáš ode mě. Nemůžu uvěřit, žes to nevěděla.“

„Odkud to víš ty?“

„Potkala jsem kamarádku, která bydlí ve stejné ulici,“ vysvětlila Emmy. „Viděla, jak ji odvázejí.“

Blanka zemřela před víkendem, pár dní po tom, co dala výpověď. Žila by ještě, kdyby u nás nepřestala pracovat?

Zavřela jsem oči a představila si ji, jak kráčí po chodníku v té své dlouhé černé sukni a šedivé mikině, se svěšenými rameny, jako kdyby na nich nesla tíhu světa. Bylo jí teprve něco málo přes třicet a měla kulatý, mladistvý obličej, ale šourala se jako stařena.

„Srazilo ji auto?“ zeptala jsem se. Dělal se mi zle.

Emmy zavrtěla hlavou. „To ta kamarádka nevěděla.“

„Chudák její matka,“ řekla jsem. Nikdy jsem se s ní nesetkala – Blanka si střežila soukromí –, ale věděla jsem, že bydlí spolu. Napadlo mě, jestli k tomu neštěstí nedošlo u nich doma.

„Blanka u vás pracovala hodně dlouho, vidíš? Je mi to moc líto, Charlотно. Musí to pro tebe být hrozné.“

Přikývla jsem, ačkoliv Blanka ve skutečnosti nikdy nebyla jednou z těch chův, o kterých se říká, že patří do rodiny. Stella ji

měla ráda, ale s Petem jsme nikdy tak úplně nechápali proč. Občas jsme žertovali, že je taková obdoba bezlaktózové šlehačky: nanejvýš se o ní dalo říct, že je lepší než nic.

Teď jsem si vyčítala všechny ošklivé myšlenky, které mi o ní kdy proletěly hlavou.

Vzduch pročíslu zavřeštění. Vzápětí přiběhla Lulu a s kvílením se vrhla na deku. Emmy položila menší dítě a pevně Lulu objala. Stella stála v bezpečné vzdálenosti opodál a něco schovávala za zády. Přepadly mě obavy.

„Co to tam máš, Stello?“ zavolala jsem. Zavrtěla hlavou a ukázala na špunty v uších.

„Šly jsme k útesům,“ vypravila ze sebe Lulu. „Stella říkala, že mi něco ukáže, a byl to... mrtvý...“ Znovu se rozkvílela.

„Bože,“ vydechla Emmy, když Stella konečně ukázala, co má v ruce: chuchvalec kostí a peří – ostatky nějakého mořského ptáka. Kus odpadl do písku. „Panebože.“ Zvedla novorozeně, chytila Lulu za ruku a poodešla o několik kroků dál.

„Dej to pryč!“ zakňourala Lulu.

„Neboj se, Lulu,“ zavolala na ni Stella. „Nic ti neudělá, vždyť ani nemá hlavu.“

Lulu zabořila obličej Emmy do boku. „Nechci, aby tahle věc byla blízko mojí maličké,“ zavolala Emmy a přitiskla si ji k prsům. „Ještě se od toho něčím nakazí.“

„Dobře, dobře.“ Přistoupila jsem ke Stelle a nechala jsem Emmy utěšovat Lulu. Vytáhla jsem své dceři uc pávky z uší, ale teď už si nestěžovala na hluk příboje. Na to byla příliš nadšená. „Proč máš toho racka, beruško?“ zeptala jsem se.

„To není racek, ale terej. Chci se na něj podívat. Prosím, mami?“

Zjihla jsem. Stella hrozně ráda zkoumala věci. Vůbec ji nenapadlo, že Lulu její vědecký zájem nemusí sdílet.

„Můžeš si ho prostudovat doma,“ řekla jsem. „Ale teď ho dáme do kufru auta. A omluvíš se Lulu.“ Naštěstí jsem měla prázdnou igelitovou tašku. Uložily jsme do ní tu věc a pak jsem odvedla Stellu zpátky k dece, kde Emmy konejšila Lulu banánovým chlebičkem. „Je mi líto, že ses vyděla, Lulu,“ řekla Stella a svěřila hlavu. Lulu popotáhla a jedla dál. Stelle nikdo banánový chleba nenabídl, i když jsem ho upekla já. Použila jsem na něj mandlovou mouku, protože Emmy tvrdila, že Lulu má alergii na lepek.

Emmy se nedůvěřivě zadívala na Stellu a já jsem si s leknutím uvědomila, že myslí na to, co Stella udělala při oslavě svých osmých narozenin. Zrudla jsem.

S tou naší pleť opravdu nemůžeme být ani minutu na slunci.

V autě Stella trvala na tom, že bude mít tašku s terejem na klíně, a já neměla sílu na to, abych se s ní dohadovala. Celou zpáteční cestu do Londýna mě bolelo u srdce. Stella byla tak jiná než ostatní děti v jejím věku. Četla jako dospělý – na nočním stolku teď měla *Ptačí let jako základ aviatiky* od Otty Lilienthala. Nebylo divu, že si tak málo rozuměla s ostatními dětmi. A nejhorší bylo, že sama ještě tak úplně nechápala propast, která ji od nich dělí.

Něco si pro sebe mumlala, ale přes hluk motoru a okolního provozu jsem nedokázala zachytit, co říká. Ohlédla jsem se přes rameno. Měla stažené okénko, takže jí vlály vlasy, jako kdyby byla pod vodou. Ať říkala cokoli, pořád dokola opakovala jednu větu.

Někdo se zařadil do mého pruhu těsně přede mnou a já dupla na brzdu. Otřeseně jsem zastavila u krajnice a ve stejnou chvíli můj mozek konečně rozluštil Stellina slova: „*Chudák* Blanka. *Chudák* Blanka. *Chudák* Blanka.“

„Proč to říkáš, drahoušku?“ Byla bezpečně mimo doslech, když mi Emmy řekla o Blančině smrti, takže o ní nemohla vědět. Ale